

ת"פ 48466/03 - מדינת ישראל נגד נ' ד'

בית משפט השלום באשדוד

19 ינואר 2014

ת"פ 48466-03 מדינת ישראל נ' ד'

ת"פ 48492-03-12

בפני כב' השופטת גילת של
המאשימה
מדינת ישראל
נגד
הנאשם
נ' ד'

nocchim:

ב"כ המאשימה - עו"ד שי נגר

הנאשם וב"כ עו"ד מקלר

מתרגמן לשפה הרוסית

[פרוטוקול הושמטה]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בשלוש עבירות של תקיפת בת זוג שגרמה לחבלה של ממש, עבירה של תקיפת בת זוג ושתי עבירות של איומים, הכל כלפי חברתו, הידועה הציבור כבת זוגו משך תקופה של שלוש שנים.

כמפורט בהרבה בהכרעת הדיון, ביום 28.7.09 תקף הנאשם את המטלוננת בכך שהכח בה מספר מכות, גרם לה לחבלות ובהן סימן כחול מתחת לעין וחתר במצח שהותיר צלקת.

במהלך, בחודש אוקטובר 2010, הגיע הנאשם לדירת המטלוננת כשהוא שתו, ולאחר שהודיעו לו שהוא נפרד ממנה, הוא קרע את חולצתה מעיליה, ולאחר מכן הכה אותה מאחור אוזנה וגרם לה לקרע בחלק החיצוני של האוזן.

במועד שאינו ידוע במדויק, בשנת 2010, באותו שתו, הנאשם איים על המטלוננת שיחרג אותה.

במהלך חודש פברואר 2012, לאחר פרידתם, הגיע הנאשם לבית המתלוונת, ובתגובה לכך שביקשה שלא יגיע או יתקשר יותר, הנאשם הכה אותה באגרוף, וגרם לה להמתומה מתחת לעין ופגע באוזנה.

ביום 25.3.12, הגיע הנאשם לדירה בה עבדה המתלוונת, דרש ממנו להפריד מבן זוגה, ואימע עליה באמרו "אני אהרוג אותך, אהרוג אותו, מה אתה עושה".

כאשר המתלוונת דחפה את הנאשם ממדירה, הנאשם תקף אותה בכך שניער אותה עם שתי ידיו בכתפייה, והכה בה באגרוף, עד שהוא דחפה אותו מעבר לדלת ונעלמה אותה.

הנאשם **יליד 1957**, שלחוותו הרשעה קודמת אחת, בגין עבירות אלימות שבוצעו בשנת 2000, ובגין ריצה עונש מאסר.

המואשימה טענה כי העבירות שביצע הנאשם מצדיקות עונש מאסר שלא יפח משנה, וזאת גם לאחר בחינת מצבו הרפואי הקשה, וכן מאסר על תנאי, פיזיו למתלוונת והתחייבות.

הסנגור התמקד בעיקר במצבו הרפואי הקשה של הנאשם, אשר סובל ממחלות קשות ובמהלך ניהול התיק אושפז בבית חולים בשל שחפת פעילה, ולאחר שחרורו מבית החולים, המחלת עדין נמצאה במצב פعال, עד להחלמתו הכוללת שארכה מס' חודשים.

לדבריו, מצבו הרפואי של הנאשם מצדיק חריגה ממתחם העונישה אליו הפנתה המואשימה, בעיקר כאשר הקשר עם המתלוונת נוטק לחלוטין, הנאשם שב לחיות עם אשתו והוא כולו שקווע במצב הרפואי הרעוע.

לאחר הטיעונים לעונש התקבלה התייחסותו של המmono על עבודות השירות, ולאחר מס' חוות דעת, בסופה של דבר, מצא את הנאשם כשיר ל העבודות שירות.

בسمן א' לפך ו' לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן - החוק), שכותרתו "הבנייה שיקול הדעת השיפוטי בעונישה" נקבע עקרון ההלימה עקרון המנחה בעונישה, היינו, ניתן משקל בכורה לשיקולי העונישה של גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה, על העונש להלום את חומרת העבירה ומידת אשמו של הנאשם.

העבודות של אלימות במשפחה הן עבודות חמורות מאד, אשר הערך המוגן במסגרתן, הינו זכותו של האזרה להגנה על שלומו, בטחונו ושלםות גופו בין כתלי ביתו.

אין חשיבות לכך שהנאשם לא התגורר בפועל עם המתלוונת אלא המשיך וחילם כפולים עם אשתו, שכן המוטיב העיקרי בעבירות אלו הינו הפגיעה של בעל הכח הפיזי או הכלכלי בחוליה החלה במשפחה, תוך ניצול רגשות אהבה, פחד, בושה או תלות של הקרבן בפוגע.

לענין הענישה הראואה, קבע בית המשפט העליון בע"פ 2037/92 בדוד נ' מדינת ישראל (2.6.92):

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוכה המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת מדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריכה ויננתן לה ביטוי על ידי השחת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו ויראו, הן מי שהורשע במעשה האלים והן עבריינים בכך".

ובע"פ 9469, מדינת ישראל נ' פלוני:

"מעשי אלימות במשפחה כמעשי של המшиб אינם נחלטים של עבריינים, בין עבריינים מועדים ובין עבריינים קלילים. ידעו מניסיונו כי גם אנשים שבח'י היום-יום התנהגותם התנהגות נורמטיבית היא לכל דבר ועניין, עלולים לנוהג באלים קשה בבitem פנימה. מסקנה נדרשת מכאן היא, כי העובדה שנאשם הוא אדם נורטטיבי, לכארה, בחיי היום-יום, אין בה בהכרח כדי ללמד על התנהגותם ב ביתו. עוד נאמר, כי העובדה שהתנהגותם של אדם היא התנהגות נורטטיבית על דרך הכלל, לא יהא בה כדי להקל עימיו שעיה שמתנהג הוא באלים כתל枉 כפוי בני משפחה שהם חסרי-אונים לידו".

הענישה המוטלת על נאים בעבירות של אלימות במשפחה היא מגוננת ונעה בין צו מבחן ללא הרשות לבין מאסר בפועל ממושך, כאשר כל מקרה נבחן לגופו, בשיט לב בין היתר לחומרת ועוצמת האלים, נסיבותה, תוכאותיה, הישנות העבירות, המלצות שירות המבחן, השתלבות בהליך טיפול, עמדת המתלוונת והסיכוי לחזרה לחים משותפים.

בעניינו, לאחר והנאשם לא שולב בהליך טיפול, הרי שגם אם כל אחת מהעבירות כשלעצמה יכולה היתה להסתכם בעונש מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות, ריבוי העבירות וחומרת הפגיעה במתלוונת מצדיקים ענישה משמעותית.

במקרים דומים הוטלו על נאים, דוגמת הנאשם, עונשי מאסר משמעותיים :

ברע"פ 3255 דהן נ' מדינת ישראל (6.7.09) אישר בית המשפט העליון עונש של 10 חודשים בפועל, על נאים שהורשע לאחר ניהול הכוחות בשני אירועים של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים, שלחוותו עבר פלילי לא מכבד, וניתן אודוטו תסוקיר שלא בא בהמלצת טיפול, ובית המשפט העליון אף ציין כי העונש נוטה לקולא.

ברע"פ 4140 פלוני נ' מדינת ישראל (6.9.10) אישר בית המשפט העליון עונש של 10 חודשים בפועל על נאים שהורשע במספר עבירות של תקיפה בת זוגו ואיומים עליה, כשבשניים מהמקרים היא פונתה לבית החולים, וזאת למרות המלצה חיובית-שיתומית של שירות המבחן.

ברע"פ 1923 חטיב נ' מדינת ישראל (27.2.12) אישר בית המשפט העליון את פסק דיןו של בית המשפט המחוזי

שהחמיר בעונשו של נאשם נגדו עבר פלילי, שהורשע במספר עבירות של אלימות כלפי אשתו, ולא גילה אחריות וחרטה למעשה, והטיל עליו 12 חודשים מאסר בפועל.

ברע"פ 1631/12 **פדייה נ' מדינת ישראל** (27.2.12) אישר בית המשפט העליון עונש של 18 חודשים מאסר בפועל על נאשם בעל עבר פלילי עשיר שהורשע באירוע אחד של תקיפת בת זוג שגרמה לחבלה והפרת צו, ואשר לא גילה חרטה על מעשי.

ברע"פ 10822/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.1.09) אישר בית המשפט העליון עונש של 18 חודשים מאסר בפועל (לאחר שבית המשפט המחויז הפחית מעט בעונש) על נאשם שהורשע בשלושה אירועי תקיפת בת זוג ואיומים ואירוע נוספים של הפרת הוראה חוקית, למراتה העדר עבר פלילי וחלווף זמן ניכר ממועד העבירות.

לאור כל האמור לעיל, ריבוי העבירות, חומרתן והישנותן על פני תקופה ארוכה, לאור חומרת הפגיעה במתלוננת, לרבות האיום החמורים והאובטסיביות שבה נהג הנאשם במתלוננת, הרי שמתחם העונש הרואין לעבירות שביצעו הנאשם, נע בין מספר חודשים מאסר לבין 24 חודשים מאסר בפועל.

באשר לעתירת הסגנון לחריגה לקולא ממתחם הענישה, עקב מצבו הרפואי הקשה של הנאשם, כפי שציינתי בהמלות קודמות, לדעתו לא ניתן לעשות זאת, לאור לשון החוק לאחר תיקון 113.

על פי סעיפים 40 ג - 40 יא לחוק, נסיבותו האישיות של הנאשם, נחבות כנисיבות שאינן קשורות בביבוע העבירה, וככאלו, בית המשפט רשאי להתחשב בהן רק בעת קביעת עונשו של הנאשם מתוך מתחם הענישה, ואינו רשאי לחרוג בגין מהמתחם.

הסעיף היחיד המאפשר חריגה לקולא ממתחם שנקבע, הינו סעיף 40ד לחוק, המתייחס לשיקולי שיקום, הינו אם הנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם.

הסגנון הפנה לפסק דיןו של כבוד השופט ליבדרו בת"פ (שלום ב"ש) 58005-11-12 מ"י נ. שלאלפה ואח', אשר קבע כי לדעתו המחוקק לא ניתן לשולול מבית המשפט את שיקול הדעת לחרוג ממתחם הענישה לקולא מטעמי שיקום, וכי ניתן לעשות כן גם מטעמים אנושיים, או בשל מצב רפואי ייחודי של הנאשם.

עמדת דומה הביע כבוד השופט עדן בת"פ (שלום-ב"ש) 36886-09-12 מדינת ישראל נ' נאבהין, אשר סבר כי מכח עקרון הענישה האינדיבידואלית, בית המשפט רשאי לבחון במסגרת שיקולי השיקום גם את מידת החסד והרחמים, וגם נסיבות אישיות חריגות של הנאשם.

על אף השאייה והרצון להרחבת המקרים בהם ניתן יהיה לסתות לקולא ממתחם העונש הרואין לעבירה, מבלתי להגביל את שיקול דעתו של בית המשפט, אינני יכולה לקבל פרשנות זו של החוק, ונראה לי כי היא

עומדת בסתירה לכוונתו המפורשת של החוק.

מעיון בהצעת חוק העונשין (תיקון מס' 92)(הבנייה שיקול הדעת השיפוטי בעונישה), התשס"ו-2006 עולה, כי מטרת התקון לחוק הייתה "לכון את שיקול דעתו של השופט בגזרת הדין ולצמצם את פער העונישה, מקום שאינם מוצדקים, אך זאת תוך הותרת שיקול דעת בידיו בקביעת העונש הסופי".

גם בהצעת החוק צוין כי נסיבות אישיות ומשפחתיות של הנאשם חלק מהנסיבות המקילות שאינן קשורות בביצוע העבירה (הינו, ככלו שאין משפיעות על קביעת מתחם העונש הראו) ובדברי ההסבר בכתב בהקשר זה "מוצע לקבוע כי נסיבות אישיות ומשפחתיות של הנאשם יהוו נסיבה לkolah. הכוונה היא לנסיבות קשות במיוחד כגון מחלת קשה או כווצה בזכה".

אם כך, החוק הביע דעתו בפירוש כי מחלת קשה תהווה נסיבה מוקלה שאינה קשורה בביצוע העבירה, ואשר בית המשפט רשאי להתחשב בה, אך לא לחרוג בגינה ממתחם העונש ההולם.

כבד השופט ליבדרו הפנה בפסק דין האמור כאמור בת"פ (מחוזי-ת"א) 11-03-56551 מדינת ישראל נ' שלולשוילו (25.7.12).

aczin, כי דזוקא דבריו של כבוד השופט מודרך בפסק דין זה (שבו לא חל התקון לחוק), תומכים בפרשנות שהעלית לעיל, ובאי את הדברים בלשונו:

"המציאות זימנה לפני דוגמא ל��ואני עונשתי שעשי להתעורר בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין (הבנייה שיקול דעת בעונישה). אין ספק שאלה היבטי בוחן את העניין דנן על פי "עקרון הלהילה" הקבוע בדיון הקויים היה עלי הגיעו למסקנה שהן מכח הוראת הדין והן על פי מדיניות העונישה הנוגנת "מתחם העונש ההולם" נע על פני תקופות מסוימות לנשיאה בפועל שונות. מכאן היה עלי לגזר כמובן את אותו מתחם עונישה ראו גם במקרה לקרה דנן. סטייה ממתחם העונש ההולם אפשרית לפי החוק החדש לצד הקולא, רק במקרים שבהן בית המשפט רואה מקום לנקטית גישה טיפולית או שיקומית. בנסיבות עונשינוברי שאין מקום לגישה שיקומית או טיפולית שכן מצבו הרפואי של הנאשם אינו מאפשר הליכי שיקום. מצב איש, לרבות מצב רפואי אינו מאפשר אלא הטייה העונש אל הקצה הנמור של מתחם העונש ההולם. לשון אחר. לפי הדיון החדש היה עלי, על כורח, או על כורחן של הנסיבות, לגזר לנאים עונש מסוים בפועל ولو לתקופה מינימלית אפשרית, על פי המתחם".

aczin, כי לאחרונה ניתן פסק דין של בית המשפט העליון בע"פ 5956/13 מדינת ישראל נ'abo נגמה (28.11.13), בו נקבע מפורש, כי נסיבות רפואיות אין מאפשרות חריגה ל科尔א ממתחם העונישה שנקבע.

לאור כל האמור לעיל, עלי לבחון, כאמור, את העונש הראו לנאים בהתאם למתחם שנקבע לעיל.

בעניינו, מדובר במספר עבירות שחזרו על עצמן במשך תקופה, הנאשם לאלקח אחריות על מעשיו, ואף לא הוגש תסניר שירות המבחן לבחינת מסוכנותו ומעודתו לביצוע עבירות דומות בעתיד או לחילופין לבחינת

אפשרויות טיפולות שונות, אם כי יצוין כי הסיבה העיקרית לאי שליחתו של הנאשם למסקיר, הייתה מצבו הרפואי הקשה בכל החודשים האחרונים.

כמו כן, כאמור לנאשם עבר פלילי בעבירות אלימות, אם כי מן העבר הרחוק.

למעשה, נקודת הזכות היחידה שנייתן לזקוף לטובת הנאשם בעת שkeitת עונשו, היא מצבו הרפואי, והעובדה שבשל מצבו הרפואי התארך עד מאי מעצר הבית בו הוא מצוי.

אמנם, מצבו הרפואי של הנאשם מצוי כיום ברמיסיה, והשחתת ממנו הוא סובל כבר אינה מידבקת, ועל כן בסופו של דבר הוא נמצא כשיר לביצוע עבודות שירות, ואולם, אין להתעלם מן העובדה כי כתוצאה ממחלהתו, הנאשם עומד בפניו כיום אינו אדם כוכני ויהיר שעמד בפניו במהלך ניהול הנסיבות לפני השנה וחצי.

בסופו של דבר, לאור חלוף הזמן הרב, העובדה שבמשך כל התקופה הארוכה מאז פרוץ מחלתנו, שהה הנאשם בתנאים מוגבלים יחד עם אשתו, וככל הנראה נתקע את הקשר עם המטלוננט, ועל אף שרואו היה להטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה משמעותית, לאור הישנות העבירות וחומרתן, החלטתי, לפנים משורת הדין להסתפק בעונש של מאסר לRICTSI בדרכו של עבודות שירות.

באשר לפি�צוי, לאור העובדה שמדובר בבית זוג לשעבר, ולא בני הזוג המנהלים כיום משותף, ולאור הפגיעות שנגרמו למטלוננט, יש מקום להטלה פיצוי למטלוננט, ואולם לאור מצבו הכלכלי והרפואי של הנאשם, לאור העובדה שבמהלך יחסיהם תמן הנאשם כלכלית במטלוננט באופן משמעותי, יוטל פיצוי סמלי בלבד.

לאור האמור לעיל, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 6 חודשים.

המאסר ירוצח בדרכו של עבודות שירות, אותם יבצע הנאשם במע"ש אשדוד.

על הנאשם להתייצב לרRICTSI המאסר ביום 16.2.14 בשעה 00:08, במקדת מחוז דרום ביחידת עבודות שירות, אלא אם המונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילת אחרת.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בכל תנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות, ולRICTSI יתרת התקופה במאסר ממש.

המצוירות תמציא העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

- .2. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים.
- המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיהום, יעבור הנאשם עבירה אלימות מסווג פשע.
- .3. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים.
- המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיהום, יעבור הנאשם עבירה אלימות מסווג עוון.
- .4. פיצוי בסך 2,000 ₪ למטלוננת, הגב' נ' ק'. הפיקדון שהופקד בתיק המאושר יועבר לטובת הפיצוי והיתרה תשלום ב- 2 תשלום חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.3.14.
- .5. הנאשם יחתום היום על התchiaיבות בסך 2,500 ₪ שלא לעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע, לפחות שנתיים מיהום. לא יחתום, יאסר לפחות 25 ימים.
- זכות ערעור תוך 45 ימים לבימ"ש מחוזי ב"ש.

ניתנה והודעה היום י"ח שבט
תשע"ד, 19/01/2014 במעמד
הנוכחים.
גילת שלו, שופטת

הוקולד על ידי שנירנסקי